

ת"פ 28388/02/16 - פרקליטות מחוז מרכז נגד אושרי מנובלה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 28388-02-16 פרקליטות מחוז מרכז נ' מנובלה

בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ
בעניין: פרקליטות מחוז מרכז

המאשימה

נגד

אושרי מנובלה

הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד שיר וטורי
ב"כ הנאשמת עו"ד רויטל קוצר
הנאשמת בעצמה
החלטה

1. הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת ראיות בעבירה של תקיפת שוטר.

על פי האמור בהכרעת הדין, ביום 29.12.13, הגיעו שוטרים לבית הנאשמת לעריכת חיפוש על פי צו שופט בדירת בנה, בקומה השלישית של המבנה. בנה של הנאשמת, זרק דבר מה מחלון דירתו אל המרפסת שבקומה השנייה. השוטרים נכנסו לדירת הנאשמת בקומה הראשונה ולא הצליחו להגיע אל המרפסת בקומה השנייה. כאשר ביקשו השוטרים להיכנס לדירה בקומה השנייה, הנאשמת סירבה למסור לידי השוטר את הצו, צעקה "אל תעשו לי פדיונות, אתם לא עולים לשם", והכתה באגרוף על לחי שמאל של השוטר.

2. ב"כ הנאשמת, עתרה להורות על ביטול הרשעתה של הנאשמת.

טיעוני ב"כ הצדדים

3. ב"כ המאשימה, ביקש להותיר על כנו את הרשעת הנאשמת. לטענת ב"כ המאשימה, בעניינה של הנאשמת לא מתקיימים המבחנים שנקבעו בע"פ 2083/96 **כתב נגד מדינת ישראל** (21.8.97), (להלן: "**הלכת כתב**"), דהיינו פגיעה חמורה בשיקומה של הנאשמת וסוג העבירה מאפשר בנסיבות העניין וויתור על הרשעה. לא הוכח שהרשעה תפגע בשיקומה ובעתידה של הנאשמת משלא הוצגה פגיעה קונקרטית והמכתב מהמעסיק לא מצביע על נזק שכזה.

הנאשמת תקפה שוטר, ובכך פגעה בגופו של שוטר, בסדר הציבורי וביכולתו של השוטר למלא תפקידו ללא מורא ולכן, הרשעה בנסיבותיו של תיק זה מהווה מרכיב חשוב.

עמוד 1

בעבירות כנגד שוטרים מצא לנכון המחוקק לקבוע עונש מינימום, דבר המעיד על חומרת העבירה ועל התגובה העונשית הראויה למעשים אלה, ובתמיכה לכך הפנה לפסיקה.

עוד נטען, כי ברגיל העמדה העונשית של המאשימה, הינה לעבודות שירות, אך בנסיבותיו של תיק זה, בשים לב לחלוף הזמן, היעדר עבר פלילי והתקלה באי העברת תיק מח"ש, עתירתם הינה לשל"צ.

4. ב"כ הנאשמת, ביקשה להורות על ביטול ההרשעה, ובתמיכה לכך הגישה את טע/3, מכתב מהמעסיק, אודות הפגיעה של ההרשעה בפלילים בעיסוקה של הנאשמת.

ב"כ הנאשמת טענה כי עניינה של הנאשמת עומד במבחנים שנקבעו בהלכת כתב, ואין כל מניעה להורות על ביטול ההרשעה.

הנאשמת הינה מנהלת חשבונות, ללא עבר פלילי. כתב האישום הוגש בשיהוי של שלוש שנים וללא אישור שפיטה. הנאשמת הותקפה באירוע, נחבלה ונזקקה לטיפול רפואי. אף שהשוטרים הגיעו למבנה בו מתגוררת הנאשמת, עם צו שיפוטי בחשד לעבירות של סמים, ואף נמצאו סמים אצל בנה, הרי שלא הוגש כתב אישום כנגדו.

אף שנערכה חקירת מח"ש הרי שחומר החקירה לא הועבר לפרקליטות וכתוצאה מכך לב"כ הנאשמת, אלא בסמוך למועד מתן הכרעת הדין.

חרף חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, לא נפתחו תיקים כנגד הנאשמת. נסיבותיו של תיק זה הינן חריגות ועומדת לנאשמת טענה של הגנה מן הצדק, בשלב הטיעונים בעונש, אף אם בית משפט לא מצא שטענה זו עומדת לנאשמת בשלב הכרעת הדין. לנאשמת, נגרמו נזקים בגין תיק זה ובשקלול כלל הנתונים, התוצאה הראויה בתיק זה היא ביטול הרשעתה של הנאשמת.

דין והכרעה

שאלת ביטול ההרשעה

5. הכלל הוא, כי משהודה נאשם בביצועה של עבירה יש להרשיעו. הרשעה של נאשם שעבר עבירה פלילית מהווה מרכיב חיוני בהליך הפלילי והיא נועדה להגשים את תכליותיו השונות של ההליך ביניהן הרתעת היחיד והרבים ואכיפה שוויונית של החוק.

6. בתי המשפט עמדו על חומרת העבירה של תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו וזאת לנוכח הפגיעה בערכים החברתיים שעניינם שלטון החוק והסדר הציבורי והצורך להגן על שלום ובטחון השוטרים. עבירות כנגד שוטרים מכרסמות ביסודות החברה ועל בית המשפט להגן על עובדי ציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם (רע"פ 5579/10 דוד קריה נגד מדינת ישראל (2.8.10)).

7. מנגד, ישנם מקרים בהם עלולים להיווצר מצבים קיצוניים אשר אינם מתאימים להחלת העיקרון העונשי הרחב, מצבים בהם מתגלה פער בלתי נסבל בין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי לפגיעתה בנאשם

האינדיבידואלי. במקרים חריגים אלה בסמכותו של בית המשפט לסטות מהכלל המקובל ולהימנע מהרשעתו של נאשם בדין (ראו ע"פ 9893/06 **אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל** (31.12.2007), ע"פ 9150/08 **מדינת ישראל נגד ביטון** (23.7.09), רע"פ 11476/04 **מדינת ישראל נ' חברת השקעות דיסקונט בע"מ** (14.4.10) ורע"פ 40790/10 **אימן ג'בשה נגד מדינת ישראל** (23.8.10)).

8. בע"פ 2083/96 **כתב נגד מדינת ישראל** (21.8.97), נקבעו שני הפרמטרים העיקריים שייבחנו לצורך קבלת ההחלטה שלא להרשיע נאשם בעבירות שנקבע כי ביצע:

"הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."

הדרישה לפגיעה חמורה בשיקומו או עתידו של הנאשם הינה לנזק מוחשי-קונקרטי ולא תיאורטי (ע"פ 8528/12 **אלירן ציפורה נגד מדינת ישראל** (3.3.13)).

9. בע"פ 5985/13 **אבן נגד מדינת ישראל** (2.4.14) נקבעו מבחני משנה נוספים לבחינת שאלת סיום ההליך ללא הרשעה ואלה מתייחסים לנסיבות אינדיבידואליות של הנאשם אותם יש לשקול והם:

"עברו הפלילי והסבירות כי ישוב ויעבור עבירות; האם העבירה מלמדת על דפוס התנהגות כרוני של הנאשם או שמדובר בהתנהגות מקרית ויחידה; נסיבות ביצוע העבירה; מעמדו ותפקידו של הנאשם, והקשר בין העבירה לבין אלה; השפעת ההרשעה על עיסוקו המקצועי; יחסו של הנאשם כלפי העבירה, קרי, האם לקח אחריות והתחרט על ביצועה; משמעות ההרשעה על הדימוי העצמי של הנאשם; גילו, מצבו האישי והבריאותי ועוד. מאידך גיסא, ניצבים שיקולים שבאינטרס הציבור, כגון: טיב העבירה וחומרתה; מידת פגיעתה באחרים; הרציונאל שבבסיס הכלל המחייב הרשעה; המסר החברתי ועוד.... הנטל הוא על הנאשם המבקש להימנע מהרשעתו לשכנע כי מן הראוי לחרוג בעניינו מדרך הכלל, וכי שיקולי השיקום האינדיבידואליים גוברים במידה רבה על שיקולי האינטרס הציבורי".

מן הכלל אל הפרט

10. אקדים ואומר, כי שוכנעתי שמדובר בתיק בו מצבור השיקולים מובילים להעדפת השיקול האינדיבידואלי שבביטול הרשעתה של הנאשמת על פני השיקול הציבורי.

11. הנאשמת תקפה שוטר בפניו נוכח רצונו להגיע לדירה בקומה השניה אליה זרק בנה חומר החשוד כסם מסוכן. כל זאת רק מן הטעם שחשה מבוכה מכך שהשוטרים יכנסו לדירת השכנה, דיירת שלה, בשעת בוקר מוקדמת. עסקינן באירוע ספונטני, ללא תכנון מוקדם וללא תחכום.

12. מן העבר השני ניצבים השיקולים להימנע מהרשעתה של הנאשמת.

ראשית, נבחן האם סוג העבירה, חומרתה ונסיבותיה מאפשרים בנסיבות אלה לוותר על ההרשעה מבלי שהדבר יפגע באופן חמור באינטרס הציבורי שיש בהרשעה.

13. אין חולק, כי הנאשמת אינה מושא צו החיפוש עמו הגיעו השוטרים לבנה. לנאשמת לא היה כל קשר למעשיו של בנה המתגורר בקומה השלישית. כך שלא היה כל צורך להגיע לדירתה של הנאשמת המצויה בקומה הראשונה על מנת לתפוס את הסמים שזרק בנה למרפסת בקומה השנייה. השוטרים הגיעו לדירת הנאשמת על פי הכוונת בנה, כי דרך דירת הנאשמת ניתן להגיע אל הסמים. אין ספק שהמעורבים בתיק, הנאשמת והשוטרים יכלו לפעול אחרת בנסיבות העניין. השוטרים יכלו להגיע למרפסת בקומה השנייה על ידי כניסה לדירה בקומה השנייה מבלי להגיע לדירת הנאשמת אף אם בנה הכווין אותם לשם. ומובן מאליו שלא היה כל מקום להתנהלות הנאשמת שביקשה למנוע את הגעת השוטרים לשכנה בקומה השנייה מחשש שמעשי בנה יחשפו בפני אותה שכנה. נוכח שיתוף הפעולה של הנאשמת בעת עריכת חיפושים אחרים כפי שהוצג על ידי ההגנה, הרי שהסברים אודות המצב והתנהלות אחראית יותר מצד השוטרים יכלה להביא לתוצאה אחרת. הנאשמת לא מנעה את כניסת השוטרים לביתה שלה על מנת שינסו להגיע למרפסת אליה נזרקו הסמים אלא ביקשה למנוע את הגעתם של השוטרים אל השכנה בקומה השנייה ורק בשלב זה סירבה להחזיר את הצו לשוטרים ואף תקפה אותו. מעשיה נעשו ממבוכה שמא מעורבות בנה בעבירות סמים תיחשף בפני השכנה.

14. חרף הממצאים שעלו מתיק החקירה לא הוגש כתב אישום כנגד בנה של הנאשמת בגין הסמים שנתפסו מבלי שהובררו הנסיבות.

15. מעשיה של הנאשמת לא הכשילו בסופו של דבר את עבודת השוטרים ואת עריכת החיפוש בקומה השנייה. כישלונה של הנאשמת הוא בניסיונה למנוע הגעת השוטרים לדירת השכנה ותקיפת השוטרים לאחר שהבינה שלא יענו לבקשתה להימנע מכך.

ככלל, אין לומר כי בנסיבות ביצוע עבירה של תקיפת שוטר היא עבירה בה אין מקום לשקול ביטול הרשעה במקרה המתאים.

16. בנסיבות אלה, ניתן לומר, כי טיב העבירה ונסיבותיה מאפשרים לוותר בנסיבות המקרה המסוים שבפני על הרשעת הנאשמת.

שנית, בחינת נסיבותיה האישיות של הנאשמת והפגיעה הצפויה לה והאם הנזק הצפוי להיגרם לה עקב ההרשעה הינו כזה הפוגע בסיכויי שיקומה וחורג מהראוי בנסיבות העניין.

17. הנאשמת עובדת משנת 1985 כמנהלת חשבונות וכספים בחברת כביסקל בע"מ (טע/3).

אני ערה לכך שהמכתב מהמעסיק אינו מפרט את טיב הפגיעה שתגרם לנאשמת אך גם באמור בו אין להקל ראש שכן זה נושא אמירה מפורשת של המעסיק, כי להרשעת הנאשמת יהיו השלכות על המשך העסקתה בחברה. בנסיבות אלה, הרי שיפגע עיסוקה של הנאשמת, מקום עבודתה מזה 34 שנים.

18. הנאשמת שבפניי, בת 50, נעדרת עבר פלילי, הנותנת את הדין לראשונה בחייה והרשעתה בפלילים תפגע בדימויה העצמי. בהלכת כתב הכיר בית המשפט העליון במפורש בפגיעה בדימויו העצמי של נאשם כשיקול רלוונטי לצורך בחינת עתירתו לביטול הרשעה.

19. מכל המפורט לעיל עלה בידי הנאשמת להוכיח, כי עלולה להיגרם לה "פגיעה חמורה" בשיקומה או בעתידה, אם תורשע בדין. החשש לפגיעה בתעסוקה אינו תיאורטי והחשש לפגיעה בדימויה העצמי כתוצאה מההרשעה הנם שיקול נוסף התומך באי הרשעת הנאשמת.

שלישית, שיקולים נוספים התומכים בהימנעות מהרשעת הנאשמת.

20. לכל האמור לעיל יש להוסיף שיקולים של הגנה מן הצדק בשל אי חקירת תלונת הנאשמת במח"ש (או חקירה לקויה) והשיהוי בהגשת כתב האישום כנגדה. בשיקולים אלה לא נמצאה הצדקה לביטול כתב האישום כנגד הנאשמת אך זהו שיקול כבד משקל המתווסף ליתר השיקולים נוכח הפגיעה בזכויותיה של הנאשמת.

21. בית המשפט הכיר ב"הגנה מן הצדק" בהצטרפה לנימוקים אחרים כשיקול לביטול הרשעתו של נאשם (עפ"ג(מרכז) **44065-04-12 מדינת ישראל נ' דאנו** (15.7.12)).

22. בתום סיכומי הצדדים אפשרתי להם למסור הודעה, לאחר בדיקה, האם אכן הוגשה תלונה במח"ש על ידי הנאשמת כפי שטענה אם לאו. בטרם נמסרה הכרעת הדין הודיע ב"כ המאשימה, כי אכן ביום 30.12.13 הגישה הנאשמת תלונה במשרדי מח"ש אך בשל תקלה חומר זה לא הועבר לידיעת הצדדים. ב"כ המאשימה ביקשה ליתן משקל לנתון זה שכן הדבר פגע בנאשמת משנטען כלפיה במשך שנים כי לא קיים חומר זה, חומר שהיה מהותי ורלוונטי להגנתה.

הצדדים לא הבהירו האם בוצעה חקירה על ידי מח"ש ומה היו תוצאותיה וממילא לא הוגש תיק מח"ש. גם לאחר הטיעונים לעונש לא ברור מה היקף החקירה שבוצעה על ידי מח"ש ומדוע השוטרים המעורבים לא נחקרו חרף תלונת הנאשמת.

בהכרעת הדין קבעתי, כי מדובר בתקלה חמורה שכן הוטח בנאשמת במהלך עדותה בבית המשפט שהיא משקרת עת היא מייחסת לשוטרים אלימות כלפיה וזאת בהעדר תלונה במח"ש אך סברתי, כי גם בהעדר נתון זה, לא הייתה מניעה שההגנה תחקור את השוטרים המעורבים בנקודות אלו. תיק מח"ש לא הוגש לעיוני. עוד קבעתי, כי משלא התקיימה חקירה במח"ש, נוכח סגירת התיק בסמוך להגשת התלונה, ולא מדובר בחומרי חקירה שיש בהם כדי לסייע להגנת הנאשמת הרי שלא שוכנעתי שהדבר גרם לפגיעה ממשית בזכותה של הנאשמת להליך הוגן.

יחד עם זאת, טענת הגנה שנדחתה בשלב הכרעת הדין כוחה יפה לשלב גזירת הדין ועל כן אני סבורה שיש ליתן משקל לטענות של הגנה מן הצדק עת בוחנים עתירת ההגנה לביטול הרשעתה של הנאשמת.

23. מהמסמכים שהושגו מתיק החקירה במח"ש, טע/1 וטע/2 עלה שהנאשמת נחבלה בעקבות האירוע והיא אף דיווחה בעת קבלת הטיפול הרפואי, כי מדובר בחבלה כתוצאה מתקיפת שוטרים.

כאמור, לא הונח בפניי מלוא תיק מח"ש אך יש לתהות על סגירת התיק מבלי שנבדקו תלונות הנאשמת לפחות על ידי חקירת השוטרים המעורבים.

משהדברים לא הובררו יש להניח את האפשרות המקלה עם הנאשמת ולפיה תיק החקירה במח"ש נסגר טרם שמוצתה החקירה בתלונת הנאשמת.

במצב דברים זה בו לא נחקרו החשדות כנגד השוטרים מחד והוגש כתב אישום כנגד הנאשמת מאידך הרשעתה בדין יש בו משום ענישתה יתר על המידה. עצם העמדתה לדין כאשר הליכי החקירה כנגד השוטרים לא מוצו יש בו טעם לפגם ויש לתת לו מקום בעת בחינת שאלת הרשעתה של הנאשמת.

התעלמות מעיוות זה שנוצר בין מעמדה של הנאשמת לזה של השוטרים היא פגיעה לא מידתית בנאשמת ופגיעה ממשית בתחושת הצדק וההגנות המתבקשים בהליך הפלילי.

24. הנאשמת מגלה הבנה עמוקה לחומרת מעשיה והסיכויים להישנותם נמוכה מאוד והראיה שחיפוש נוספים שנערכו בביתה התבצעו תוך שיתוף פעולה שלה. לא ניתן להתעלם מן העובדה שמעשיה לא נועדו להכשיל את החיפוש כשלעצמו, או לסייע לבנה, אלא מהווים תגובה לא בוגרת של הנאשמת שביקשה למנוע מפגש של השוטרים עם השכנה כדי שלא ייודע לשכנה אודות מעורבות בנה בפלילים. כאמור מדובר בתגובה חריגה של הנאשמת, שאינה מאפיינת את התנהלותה מול שוטרים ונעשתה על רקע המבוכה מהשכנה.

לסיכום

25. ככלל בעבירות כנגד שוטרים ראוי להעדיף את אינטרס ההלימה וההרתעה על פני השיקולים האינדיבידואליים והשיקומיים של הנאשמת.

הימנעות מהרשעה כאמור מחייבת קיומם של נסיבות חריגות ביותר וכל תיק יבחן לגופו על פי נסיבותיו.

שוכנעתי, כי טיב העבירה ונסיבותיה מאפשרים "לזוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה", כפי שנקבע בעניין כתב.

עוד שוכנעתי, כי במקרה דנן עלולה להיגרם לנאשמת "פגיעה חמורה" בשיקומה או בעתידה המקצועי, אם תורשע

בדין. קיים חשש שעתידה התעסוקתי ייפגע וכן יפגע דימויה העצמי.

גם בטיפול בתלונתה במח"ש והשיהוי בהגשת כתב האישום כנגד הנאשמת יש חיזוק לפער הבלתי סביר בין עוצמת הפגיעה של ההרשעה הפלילית בנאשמת לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי.

בצירוף כל הנימוקים הנ"ל ונסיבותיה האישיות של הנאשמת, שוכנעתי, כי בנסיבותיו המיוחדות של המקרה דנן גובר השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, על השיקול הציבורי הכללי וזהו מן המקרים שיש להימנע מהרשעת הנאשמת.

26. נוכח כל האמור אני מורה כדלקמן:

א. הרשעת הנאשמת מבוטלת וההליך בעניינה מסתיים באי הרשעה.

ב. הנאשמת תחתום על התחייבות בסך של 3,000 ₪ להימנע במשך שנתיים מכל עבירת אלימות.

ג. הנאשמת תבצע של"צ בהיקף של 80 שעות בהתאם לתוכנית שתגובש על ידי שירות המבחן. שירות המבחן מתבקש להגיש תוכנית בתוך 60 ימים, אשר תאושר ללא צורך בדיון נוסף.

הזהרתי את הנאשמת, כי אם לא תמלא אחר הוראות שירות המבחן ולא תבצע את השל"צ בתוך תקופה של 12 חודשים ממועד אישורו ניתן יהיה להשיבה לבית המשפט, להרשיעה ולגזור את עונשה.

שירות המבחן ידווח לבית המשפט על ביצוע השל"צ וסיומו.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט"ז שבט תשע"ט, 22 ינואר 2019, במעמד הצדדים.